

Skarga wniesiona w dniu 22 listopada 2007 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Hiszpanii

(Sprawa C-516/07)

(2008/C 37/09)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciel: S. Pardo Quintillán, pełnomocnik)

Strona pozwana: Królestwo Hiszpanii

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie, że
 - nie wyznaczając wszystkich właściwych władz w celu stosowania zasad dyrektywy 2000/60/WE⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2000 r. ustanawiającej ramy wspólnotowego działania w dziedzinie polityki wodnej Królestwo Hiszpanii uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciąży na mocy art. 3 ust. 2 i 7 tej dyrektywy,
 - nie dostarczając Komisji wykazu wszystkich właściwych władz Królestwo Hiszpanii uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciąży na mocy art. 3 ust. 8 dyrektywy 2000/60/WE,
- obciążenie Królestwa Hiszpanii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja wnosi skargę na podstawie art. 3 dyrektywy 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2000 r. ustanawiającej ramy wspólnotowego działania w dziedzinie polityki wodnej.

Zgodnie z ust. 2, 7 i 8 tego artykułu państwa członkowskie powinny były wyznaczyć właściwe władze w celu stosowania zasad dyrektywy 2000/60/WE i dostarczyć Komisji wykaz właściwych władz we wskazanym terminie.

⁽¹⁾ Dz.U. L 327, str. 1.

Skarga wniesiona w dniu 22 listopada 2007 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Federalnej Niemiec

(Sprawa C-518/07)

(2008/C 37/10)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: C. Docksey i C. Ladenburger, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Federalna Niemiec

Żądania strony skarżącej

Skarżąca wnosi o

- stwierdzenie, że poddając organy sprawujące kontrolę nad przetwarzaniem danych osobowych w sektorze niepublicznym w landach Baden-Württemberg, Bayern, Berlin, Brandenburg, Bremen, Hamburg, Hessen, Mecklenburg-Vorpommern, Niedersachsen, Nordrhein-Westfalen, Rheinland-Pfalz, Saarland, Sachsen, Sachsen-Anhalt, Schleswig-Holstein i Thüringen nadzorowi państwowemu i w związku z tym dokonując nieprawidłowej transpozycji wytycznej w postaci zapewnienia „całkowitej niezależności” organów sprawujących kontrolę nad przetwarzaniem danych Republika Federalna Niemiec uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 28 ust. 1 zdanie drugie dyrektywy 95/46/WE⁽¹⁾;
- obciążenie Republiki Federalnej Niemiec kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Artykuł 28 ust. 1 zdanie pierwsze dyrektywy 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady zobowiązuje państwa członkowskie do wyznaczenia „jednego lub więcej organów władzy publicznej” odpowiedzialnych za kontrolę „stosowania na (...) terytorium [tego państwa] przepisów przyjętych przez państwa członkowskie na mocy niniejszej dyrektywy”, a zatem przepisów dotyczących ochrony danych osobowych. Artykuł 28 ust. 1 zdanie drugie dyrektywy ustanawia wymóg „całkowitej niezależności” wskazanych organów. Biorąc pod uwagę brzmienie tego przepisu dyrektywa stanowi, że organy nadzorcze mają zostać uwolnione od wpływu, tak innych organów, jak i podmiotów spoza administracji państwowej, a zatem przepisy państw członkowskich muszą wykluczać wywieranie zewnętrznego wpływu na decyzje organów nadzorczych i ich wykonanie. Sformułowanie „całkowicie” niezależny implikuje, że wykluczona powinna zostać zależność nie tylko z każdej strony, ale również pod każdym względem.

W związku z tym z art. 28 ust. 1 zdanie drugie dyrektywy niezgodne jest poddanie państwowemu nadzorowi merytorycznemu, prawnemu i służbowemu organów nadzorczych odpowiedzialnych za kontrolę przetwarzania danych w sektorze niepublicznym, co nastąpiło we wszystkich 16 landach Republiki Federalnej Niemiec. W zakresie, w jakim ustawy poszczególnych landów poddają organy nadzorcze w najrozmaitszych kombinacjach tym trzem formom nadzoru ustawa każdego z landów stanowi uchybienie przez Republikę Federalną Niemiec zobowiązaniu ciążącemu na niej na mocy art. 28 ust. 1 zdanie

drugie dyrektywy, polegającemu na zapewnieniu organom nadzorczym „całkowitej niezależności”. Pomijając różnice pomiędzy nadzorem prawnym, merytorycznym i służbowym, wszystkie formy nadzoru stanowią naruszenie postulowanej przez dyrektywę niezależności.

Z punktu widzenia celu dyrektywy prawodawca wspólnotowy uznał całkowitą niezależność za konieczną dla efektywnego wykonania funkcji nadanych organom nadzorczym na podstawie art. 28 dyrektywy. Koncept „całkowitej niezależności” wyjaśnia również historia powstania przepisu. Również z punktu widzenia systematyki dyrektywy wymóg „całkowitej niezależności” organów nadzorczych państw członkowskich spójnie wpisuje się w dotychczasowy dorobek Wspólnoty w dziedzinie prawa ochrony danych osobowych. Ponadto art. 8 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej wymaga również, aby stosowanie przepisów dotyczących ochrony danych osobowych „podlega[ło] kontroli niezależnego organu”.

Realizowana przez Republikę Federalną Niemiec koncepcja względnej niezależności, a zatem niezależności organu nadzorczego jedynie od kontrolowanego podmiotu, nie może zostać uznana za zgodną już to z jednoznacznym, obszernym brzmieniem dyrektywy, które ustanawia wymóg „całkowitej niezależności”. Ponadto w przypadku wykładni dokonywanej przez Republikę Federalną Niemiec drugie zdanie art. 28 ust. 1 byłoby całkowicie pozbawione sensu. Odrzucić należy również argumentację, w myśl której art. 95 WE, jako podstawa prawna dyrektywy i zasada pomocniczości oraz zasada proporcjonalności sugerują zwężającą wykładnię wymogu „całkowitej niezależności”. Trybunał orzekł już, że dyrektywa została przyjęta w ramach odnośnej kompetencji organów prawodawczych i że zakazane jest dokonywanie zwężającej wykładni jej przepisów w odniesieniu do stanów faktycznych niemających charakteru spraw gospodarczych. Ponadto przywoływany przepis nie wykracza ponad to, co niezbędne dla osiągnięcia celu realizowanego przez dyrektywę w zgodzie z art. 95 WE i zasadą pomocniczości.

(¹) Dz.U. L 281, str. 31.

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (izba druga) wydanego w dniu 12 września 2007 r. w sprawie T-348/03 Koninklijke Friesland Foods NV (dawniej Friesland Coberco Dairy Foods Holding NV) przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, wniesione w dniu 22 listopada 2007 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich

(Sprawa C-519/07 P)

(2008/C 37/11)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Wnoszący odwołanie: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: H. van Vliet i S. Noë)

Druga strona postępowania: Koninklijke Friesland Foods NV (dawniej Friesland Coberco Dairy Foods Holding NV)

Żądania wnoszącego odwołanie

- Uchylenie zaskarżonego wyroku, oddalenie skargi o stwierdzenie nieważności decyzji (¹) i obciążenie Koninklijke Friesland Foods NV (zwanej dalej KFF) kosztami postępowania przed Sądem Pierwszej Instancji oraz kosztami niniejszego postępowania;
- Pomocniczo: uchylenie zaskarżonego wyroku w zakresie, w jakim przyznaje on prawa na rzecz podmiotów gospodarczych innych niż Koninklijke Friesland Foods NV, która w dniu 11 lipca 2001 r. wystąpiła do niderlandzkich organów podatkowych z wnioskiem o zastosowanie spornego systemu pomocy oraz oddalenie skargi o stwierdzenie nieważności decyzji, w zakresie odnoszącym się do przyznania praw na rzecz innych niż Koninklijke Friesland Foods NV podmiotów gospodarczych, które w dniu 11 lipca 2001 r. wystąpiły z wnioskiem o zastosowanie systemu pomocy będącego przedmiotem sporu.

Zarzuty i główne argumenty

Zdaniem Komisji Sąd Pierwszej Instancji naruszył prawo wspólnotowe:

- (i) uznając, że KFF posiada legitymację do wniesienia skargi, bowiem w przypadku jej uwzględnienia mogłaby ona wystąpić do władz niderlandzkich z żądaniami dotyczącymi systemu CFA (zaskarżony wyrok, pkt 58-73);
- (ii) uznając, że decyzja dotyczy KFF bezpośrednio i indywidualnie (zaskarżony wyrok, pkt 93-101);
- (iii) stwierdzając nieważność decyzji, na podstawie okoliczności, które nie były znane Komisji i nie musiały być jej znane w chwili podjęcia decyzji, a mianowicie konkretna sytuacja KFF (zaskarżony wyrok, pkt 141-143);
- (iv) po pierwsze, uznając błędnie za bezsporne — a tym samym udowodnione — twierdzenie o zasadniczym znaczeniu dla toku rozumowania Sądu (błędnie stwierdzając, że Komisja nie kwestionowała tego, że skarżąca przyjęła rozwiązania rachunkowe i podjęła decyzje finansowe i gospodarcze, które nie mogły zostać zmienione w terminie 15 miesięcy, zaskarżony wyrok, pkt 137);

po drugie, uznając, że przedsiębiorstwo, które jedynie złożyło wniosek o skorzystanie z systemu pomocy może powoływać się na zasadę ochrony uzasadnionych oczekiwań (zaskarżony wyrok, pkt 125-140);

- (v) uznając, że KFF może powoływać się na zasadę równości (zaskarżony wyrok, pkt 149 i 150);